

Nr 511.

Av herr **Kristensson** i Osby m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 64, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 64 framlägges förslag hur ersättningarna enligt den allmänna sjuk- och yrkesskadeförsäkringen samt avgifterna till försäkringen skall behandlas i skattehänseende. Bland annat föreslås att avgifterna för den allmänna sjukförsäkringen skall vara avdragsgilla vid beskattningen endast i den mån de rymmes inom ramen för det maximerade avdraget för försäkringsavgifter. Någon höjning av detta föreslås inte.

Ersättningar på grund av försäkringar, som icke tagits i samband med tjänst, är enligt gällande skattelagstiftning undantagna från beskattning. I enlighet härmed är avgifterna för sådana försäkringar i princip icke avdragsgilla vid beskattningar. För att stimulera till sparande i form av försäkringar har emellertid införts ett allmänt s. k. försäkringsavdrag, vilket är maximerat till 200 kronor för ensamstående och 400 kronor för äkta makar.

Då ersättningarna enligt den allmänna sjukförsäkringen inte skall beskattas, skulle en strikt tillämpning av ovan refererade beskattningsprinciper närmast leda till att avgifterna till sjukförsäkringen icke finge avdragas. Med hänsyn till att den allmänna sjukförsäkringen delvis ersätter olika former av frivillig sjukförsäkring, för vilka avgifterna f. n. får avdragas upp till de angivna maximerade beloppen, skulle en följdriktig skattebehandling av sjukförsäkringsavgifterna leda till en faktisk skatte-skärpning för alla dem som förut kunnat göra avdrag för försäkringsavgifter. Denna princip kan därför inte följas, utan avdragsmöjligheter måste öppnas för avgifterna till den allmänna sjukförsäkringen.

Fråga uppstår då hur denna avdragsrätt skall utformas. I den departementspromemoria, som ligger till grund för propositionen, har föreslagits att avdrag skulle medges inom ramen för ett oförändrat försäkringsavdrag. Detta förslag har varit föremål för starkt delade meningar vid remissbehandlingen. Av de fjorton instanser, från vilka remissyttranden redovisas i propositionen, har sju lämnat utredningens förslag utan erinran, medan sex ansett att antingen en särskild avdragsrätt för sjukförsäkringsavgiften borde införas utanför ramen för det allmänna försäkringsavdraget eller, i varje fall, avdragsrätt medges inom ramen för i mot-

svarande grad förhöjt försäkringsavdrag. De sistnämnda remissinstanserna är TCO, Svenska försäkringsbolags riksförbund, Folksam, Thulebolagen, Svenska arbetsgivareföreningen och Sveriges industriförbund.

Departementschefen har, som ovan redovisats, stannat för att föreslå avdragsrätt inom ramen för ett oförändrat försäkringsavdrag. De övervägande skälen, vilka vi vill redovisa i det följande, talar enligt vår mening för att departementschefens ståndpunkt icke bör accepteras av riksdagen, utan avdragsrätten bör något vidgas.

De maximibelopp, som för närvarande gäller för det allmänna försäkringsavdraget, fastställdes senast av 1950 års riksdag. Sedan dess har en väsentlig försämring (ca 25 procent) av penningvärdet ägt rum. Redan denna omständighet talar för att en förhöjning av försäkringsavdraget bör ske för bibehållande av dess realvärde.

Den konstruktion, som departementschefen föreslår, medför — såsom påpekats i flera remissyttranden — att utrymmet för avdrag för avgifter för andra försäkringar än den obligatoriska sjukförsäkringen kraftigt beskäres. I vissa fall inträffar att den återstående marginalen blir uppenbart otillräcklig för exempelvis premier till en livförsäkring av helt måttlig omfattning. Finansministerns förslag kan få allvarliga konsekvenser för det enskilda sparandet. Betydelsen ur samhällsekonomisk synpunkt av försäkringssparandet torde ej behöva närmare klarläggas.

Det bör vidare uppmärksammas, att riksdagen vid beslutet om den allmänna sjukförsäkringen vid fjolårets riksdag förutsatte att större försäkringsavdrag än för närvarande skulle komma till stånd.

Frågan blir då huruvida avgifterna till den allmänna sjukförsäkringen skall få avdragas såsom en särskild avdragspost utanför det allmänna försäkringsavdraget eller inom ramen för det senare, vars maximum i så fall måste höjas. Skäl kan anföras för båda alternativen. Det förstnämnda alternativet har emellertid vissa nackdelar. Rätt till särskilt avdrag omfattande endast de obligatoriska avgifterna medan avgifterna till frivillig sjukförsäkring i enlighet med gällande principer vore avdragsgilla endast inom försäkringsavdraget skulle medföra att de grupper, som för sitt försäkringskydd blir hänvisade till frivillig sjukförsäkring, skulle komma i ett sämre läge än övriga. Med hänsyn härtill vill vi förorda, att avgifterna till sjukförsäkringen blir avdragsgilla inom ramen för ett förhöjt försäkringsavdrag.

Vi föreslår, att maximibeloppen för det allmänna försäkringsavdraget fastställas till 300 kronor för ensamstående och 550 kronor för äkta makar.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställas,

att riksdagen med ändring av vad Kungl. Maj:t föreslagit i proposition nr 64 måtte besluta att det s. k. försäkringsavdraget vid inkomsttaxeringen (enligt 46 §, 3 mom. kommunalskattelagen) höjes till 300 kronor för ensamstående och 550 kronor för äkta makar,

samt att vederbörande utskott måtte utarbeta förslag till
erforderliga författningsändringar.

Stockholm den 16 februari 1954.

Carl Christenson,
Malmö.

Folke Nihlfors.

A. Widén.

Helga Sjöstrand.

Filip Kristensson
i Osby.

Ture Königson.

Sigfr. Nordkvist.
